

LEŽÁKOVINY

6/2015

Rubriky: Co se stalo?

Povídky

Okénko do devítek

Mistrovství světa v hokeji 2015

Blížící se konec školního roku

a mnoho dalších rubrik

... na úvod ...

Ahoj všichni.

Moc smutně se mi to říká, ale vítám vás u posledního čísla Ležákovin v tomto školním roce. Zaměříme se v něm na uplynulé dva měsíce. Zároveň se s vámi prostřednictvím něho rozloučíme a za naši dosud stálou redakci popřejeme nové redakci stejný počet úspěchů a čtenářů. Ale teď žádné otálení a hurá do čtení.

STALO SE

27.5. - 28.5. Návštěva indiánů z Bílovic

5.5. Městské kolo - Právo pro každý den

7.5. Lesní pedagogika

21.5. Návštěva studentů z Kalifornie

1.6. Den dětí - návštěva hlineckého kina

2.6. Krajské kolo - Právo pro každý den

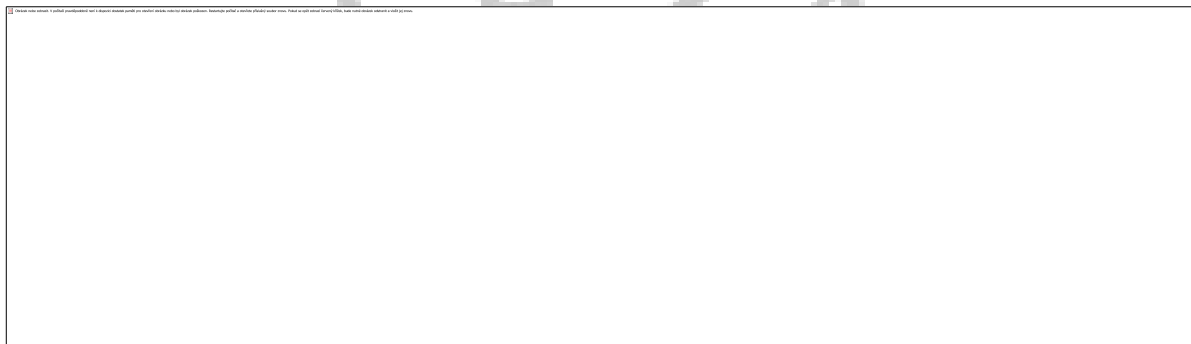
3.6. Dějepisná exkurze - vypálená obec Ležáky

STANE SE

26.6. - Rozdávání vysvědčení

Aktuality

Den dětí

Jako dárek je pro všechny žáky z Ležákovky přichystáno na Den dětí promítání filmu Noc v muzeu: Tajemství hrobky. Tento film je o muzeu, ve kterém v noci ožívají exponáty.

Ležáky

Ve středu 3. 6. se žáci osmých a devátých tříd vydají na dějepisnou exkurzi na Ležáky, které byly 24. června 1942 vypáleny.

Vysvědčení

Popravdě řečeno, vše uteklo jako voda a my už budeme končit tento školní rok. A víme, že nás všechny čeká předávání vysvědčení, a tak všem přejeme krásné vysvědčení a následně i prázdniny! :)

Vracíme se v čase

Tentokrát do roku: 1965

Vážení příznivci našich **Ležákovin**, drazí čtenáři, rubriky „Vracíme se v čase!“ Chtěl bych Vás srdečně přivítat u posledního vydání mé rubriky, která (pokud ji po mně někdo od září nepřevzme) tímto článkem definitivně končí. V letošním školním roce jsme zavítali do nejrůznorodějších zákoutí historie, ať už té české nebo světové. V **prvním čísle** jsme se **podívali na zoubek historii naší školy**, do roku **1984**. **Druhé vydání** patřilo roku **1414 – 15**, kdy jsme sledovali **osud Mistra Jana Husa na koncilu v Kostnici**. Dále jsme se ve **třetím čísle** zaobírali **rokem 1914** a nevídaným **vánočním příměřím** na začátku **1. světové války**. Ve **čtvrtém pokračování rubriky** jsme se podívali na přelom let **1973/74**, tedy na vznik **nestárnoucí Rock’N’Rollové legendy, AC\DC**. Minule se naše rubrika zaobírala **temným obdobím Československa, Protektorátem Čechy a Morava (1939)**. No, a abychom to po tom závažném tématu trochu odlehčili, rozhodl jsem se vás zavést **do roku 1965**, kdy vznikla jedna z nejhranějších českých her, **PEXESO**. Pojdme si tedy přiblížit, jak tato hra, která je nejlepším domácím trenažérem paměti, vznikla...*Na snímku obrázky z vůbec prvního pexesa.*

Jak jsem již nastínil, pexeso letos slaví **kulaté padesáté narozeniny**. Název hry byl odvozen z tehdy populární soutěže na **libereckých výstavních trzích** s názvem „**Pekelně se soustřed’**“, kde se odhalovaly **shodné dvojice podnikových značek**. Zajímavostí je, že původně se nepsalo pexeso, ale **peksexo**. Postupem času se ale ustálila **verze zápisu s X**.

Na pexesu **vyrostlo již několik generací**, a ačkoli se trendy obrázků neustále mění, postup hry zůstává stejný. Na hrací plochu se rozloží kartičky pexesa (většinou do čtverce) a hráči otáčejí **vždy 2 hrací karty**. Jestliže trefí **shodnou dvojici**, karty si vezme k sobě a pokračuje dalším tahem. Nejsou-li stejné, otočí karty zpět na původní místo a ke slovu se dostává další hráč. Po sebrání všech karet vítězí hráč s **nejvyšším počtem získaných shodných dvojic**. A co se obrázků týče, první pexesa byla inspirována slavnými **motivy Vinnetoua od Karla Maye**. Od té doby se natiskly tisíce motivů pexes, od zvířat, přes závodní motocykly, sportovní auta, vlaky a lokomotivy až po vlajky. Ale samozřejmě se stále tisknou i pexesa s **tradičními pohádkovými hrdiny**, jako je krteček, Hurvínek, maxipes Fík nebo Pat a Mat. A kdo že za tím vším šílenstvím v podobě papírových kartiček pexesa stojí? Autorem je jistý **Zdeněk Princ**. Nakladatelství Pressfoto tehdy potřebovalo něčím zvednout prodejnost, a tak angažovalo pana Prince, aby něco vymyslel. Ten oprášil svůj starý nápad na hru „Obrázková mozaika“, pozměnil název a pexeso bylo na světě. Od té doby se jím baví statisíce lidí bez ohledu na pohlaví, věk a národnost už 50 let. A pokud byste si chtěli zakoupit jedno z prvních pexes, budete si muset sáhnout hlouběji do kapsy. Za pexeso z první vydané edice totiž zaplatíte až 3 000 Kč.*(Na snímku vlevo Zdeněk Princ.)*

Radek Bříza (9. B)

Něco končí, ale něco nového zase začne!

Ještě nedávno jsme usedali do lavic jako nezkušené malé děti s aktovkami a touhou naučit se něčemu novému.

Dnes je to již devět let, co jsme spolu, a zbývá nám jen poslední měsíc, který si užijeme jak jinak, než naplno!

V září jsme se opět po dvou měsíčních prázdninách sešli ve škole a upadli do toho stejného školního stereotypu.

Školní rok jsme zahájili přivítáním prvňáčku, pro které jsme celých deset měsíců měli být patrony a průvodci školským životem, což se nám podle mě podařilo opravdu dobře.

V říjnu nás čekala oslava 30. výročí od založení naší školy. Na této oslavě jsme se taktéž podíleli a to ve formě výpomoci ve školním bufetu, prováděním po škole nebo moderováním celého sobotního programu.

Pro všechny z nás začala etapa, ve které jsme se museli začít rozhodovat, kde strávíme další čtyři roky našeho života, neboť střední škola je prý nejkrásnějším obdobím. A tak se nám nabídla možnost porozhlédnout se po nějaké té naší vysněné škole právě na Burze škol. Někteří sice už dávno věděli, na kterou školu si přihlášku podají, ale některým to přeci jen pomohlo. Kluci zase dostali možnost jezdit do Chrudimi na „Strojárnu“, na níž si někteří podali přihlášku.

Na začátku prosince jsme se dvě deváté třídy vydaly na výlet do Brna, kde jsme navštívili spousty památek a především Výstavu lidského těla. Přespali jsme v bílovické škole a zažili spousty nových věcí, na které budeme ještě dlouho vzpomínat.

Pak nás čekali Vánoce v podobě Vánočního těšení a patronátu s prvňáčky. Každému prvňáčkově jsme vyrobili kočičku, kterou od nás dostali na památku, a děti z toho měly opravdu velkou radost.

Následovali čerti, a jelikož jsme devátáci, tak jsme tento rok chodili převlečení my. Strašně jsme se na to těšili. Holky se převlékly za anděly a menšina za čerty. Kluci si donesli strašidelné masky čertů a Denis nám dělal toho hlavního kapitána, a to Mikuláše.

V únoru nás čekalo rozloučení s masopustem, na které jsme šli jak jinak než s našimi malými kamarády, prvňáčky.

V březnu, měsíci knihy nám dětičky něco přečetly a někteří z nás zjistili, že čtou snad lépe než právě někteří devátáci.

V tomto měsíci nás taktéž čekaly přijímačky a někteří měli opravdu veliké nervy. I přesto všechno jsme to ale zvládli a na naše vysněné školy se dostali!

Nadále jsme zažívali hodně vtípem nabitých chvil a byly to úžasné chvíle, kdy jsme byli naposledy spolu. Čekalo nás také focení na třídní fotku, dělání tabla, vymyšlení školního výletu a přípravy na „rozlučák“. Všechno jsme to ale hravě zvládli, protože jsme drželi při sobě a nyní nás za pár týdnů čeká náš poslední společný výlet.

Ještě předtím ale půjdeme s prvňáčky na Den dětí do kina a dva dny po tom vyrazíme na Ležáky.

Zuzana Semerádová (9. B)

KATSU A PŘIJÍMAČKY

14. duben 2015

Katsu se klidně připravovala na přijímací zkoušky. Nejdřív si do penálu připravila psací a rýsovací potřeby. Dále si vzala pozvánku k přijímacímu řízení a byla konečně připravena uložit se ke spánku, aby byla připravená na zkoušky.

15. duben 2015

Ráno vstala brzy, aby si připravila svačinu a mohla se vydat na cestu na Pedagogickou střední školu v Tokiu. Dorazila a získala nutné informace. Všichni v její třídě ji přišli namyšlení a hrozně chytří. Až na pár dívek vzadu. Najednou zazvonilo a do třídy vešla jedna paní učitelka a rozdala patřičné instrukce k testu z matematiky a ten mohl pomalu začít. První příklady byly lehké, ale pak začala počítat jeden těžší. Výsledek byl 25, což by bylo i dobře kdyby výsledky nebyly A)20, B)30, C)27, D)17. Katsu zalil pocit bezmoci, zoufalství a snahy úkol vypočítat. Ať počítala, jak počítala, vyšlo jí to různě, ale nikdy ani jednou z možností. Byl to úkol 9 a ještě 8 měla před sebou, když v tom učitelka pověděla něco jako strašlivou kletbu „Zbývá vám posledních 10 minut.“ Předchozí zoufalství zmizelo a objevilo se ještě mnohem větší. Zbývalo jen rychle číst a jakýmsi způsobem odvodit správné odpovědi. Japonština byla o mnoho jednodušší. Po skončení Katsu odcházela se smíšenými pocity, z japonštiny měla dobrý pocit, ale ta matematika.

22. duben 2015

Byly tu výsledky, celý týden čekání už skončil a Katsu se dostala na obě školy. Byla tak šťastná!!

Tímto všem přeji krásné prázdniny a samé dobré známky na vysvědčení.

Tereza Vránová (9. B)

PŘÍHLÁŠKA KE VZDĚLÁVÁNÍ – STUDIUM	
ve střední škole	
Forma vzdělávání – denní	
A) Vyplňte osobní údaje	
Jméno a příjmení	
Adresa	
Telefon	
Podpis uchazeče	
B) Vyplňte údaje o škole	
Název školy	
Adresa školy	
Telefon školy	
C) Vyplňte údaje o ostatních uchazečích	
Jméno a příjmení	
Adresa	
Telefon	
D) Vyplňte údaje o ostatních uchazečích	
Jméno a příjmení	
Adresa	
Telefon	

Maskot mistrovství světa v ledním hokeji 2015

Oficiálními maskoty hokejového Mistrovství světa 2015 jsou Bob a Bobek – králíci z klobouku. Tyto oblíbené postavičky z Večerníčku zná v České republice snad úplně každý.

Bob je ten větší a chytřejší králík a Bobek je menší, ale o to šikovnější králík. Oba dva bydlí v klobouku kouzelníka Pokustóna a zažívají spolu různá dobrodružství.

Večerníček s Bobem a Bobkem se poprvé vysílal v televizi v roce 1979. Autorem králíků z klobouku je známý český ilustrátor, kreslíř a režisér Vladimír Jiránek. Hlas králíkům propůjčil herec Josef Dvořák.

Králíci jsou k příležitosti konání MS v hokeji oděni do hokejových dresů v českých národních barvách.

Simona Hebká (6. B)

Okénko do 9.B

Naše školní povinnosti už zase zajely do starých kolejí. Nyní máme konečně za sebou několik týdnů plných učení a stresu. Absolvovali jsme zatím naši největší zkoušku-přijímací. Kam se hrabou pololetní písemky!

- 9. března nás Kát'a Vašková jako každý rok reprezentovala ve školním kole recitační soutěže. S básničkou Jarní romance obsadila krásné třetí místo.
- 31. března byla Zdeňka Nováková na slavnostním vyhlášení soutěže Mladý chemik regionální finále. Z pěti krajů se umístila na 16. místě.
- 15. dubna konečně nastal náš velký den. Napsali jsme přijímací zkoušky, týden si počkali a 22. dubna zjistili, že jsme přijati a většina dokonce v první desítce ☺
Nechápeme, jak jsme se přijímaček mohli tak hrozně moc bát.
- 24. dubna jsme s prvňáčky navštívili Svatojiřský jarmark v Hlinsku na Betlémě. Hned další hodinu nám i prvňáčkům paní učitelka Kočová zahrála na kytaru a my si společně zazpívali.
- Nyní za sebou máme náš poslední společný výlet. Dobití zážitky s těmi nejlepšími kamarády, se kterými jsme prožili kus našeho dětství. V krásném kempu poblíž Máchova jezera jsme si začali uvědomovat, jak ten čas letí...

Čeká nás rozloučení se základní školou, poslední vysvědčení, ... A pak už hurá do světa, každý sám za sebe.

LOUČÍ SE S VÁMI 9. B

Zábava

ZKUS **VYSLOVIT** RYCHLE!

Tvrdíš, že sis přiskřípl prsty mezi dvířka skříně.

Strýc Šusta suší švestky.

Chyták

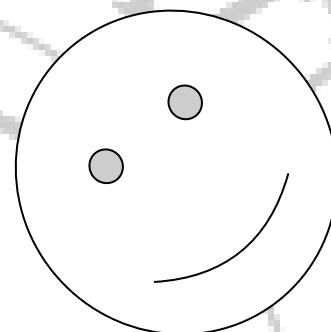
Čím je jich více, tím méně váží.

(Diry)

Hádej

Tři muži se potápějí v řece, ale když vylezou z vody, jenom dva mají mokré vlasy. Jak je to možné?

(Třetí muž je holohlavý.)

Vtipy

Přijde malý Pepíček k sousedce a zeptá se: „Dobrý den, maminka se ptá, jestli máte kilo mouky a jestli jí ta stará bába nebude mít, tak se mám zeptat jinde.“

Jde misionář po poušti a všimne si, že na něj číhá lev. Začne se modlit: „Pane, dej tomuto lvu křesťanské myšlenky...“ Lev se posadí na zadní, sepne přední tlapy a praví: „Děkuji ti bože za jídlo, které teď přijmu.“

Devět let za námi ...

Právě v tuto chvíli píšu můj poslední příspěvek do školního časopisu. Poslední je proto, že je za mnou krásných devět let základního vzdělání. Tento článek bych pro tentokrát pojala kapku jinak. V tomto mém už posledním článku vám neshrnu jenom jeden měsíc, jak tomu bylo zvykem doteď, ale shrnu vám celých devět let.

Celých devět let shrnout do pár řádků je velmi obtížné, sepsat všechny ty příjemné zážitky, které jsem zažila s partou lidí, která se mnou byla právě těch devět let, někteří se přidali později, ale i tito lidé přirostli všem k srdci.

Zápis do první třídy byl pro nás důležitý krok číslo dvě. První byl nástup do školky, teď nás čekala další etapa života. Ze zápisu si pamatuji málo věcí, ale co si pamatuji určitě, bylo kreslení na tabuli, počítání a poznávání geometrických tvarů. Na konci zápisu jsem si mohla vybrat dárek, do oka mně hned padly papírové hodiny, určitě vím, že jsem hned řkala mamince, jak mě budou ráno budít do školy, protože bych jinak zaspala.

Papírový budík mě zklamal, protože jsem hned první den školy zaspala asi o deset minut, maminka mi pomáhala se obléci do barevných punčocháčů, riflové sukně a růžového svetru, batoh jsem měla taky růžový. Jelikož jsem ve třídě nikoho neznala a přišli jsme opravdu pozdě, tak na mě zbyla poslední lavice, i přestože jsem byla nejmenší ze třídy. A to je pravdou doteď. Nepřišla jsem pozdě jediná, k lavici, kde jsem seděla, se blížil můj spolužák s tatínkem, co měl vlasy v culíku. A ano, byl to Denis, kluk, se kterým jsem trávila první třídu. Když byla velká přestávka, tak jsem mu dala jednoho hrošíka, kterého mi dala maminka do svačínového boxu navíc právě pro něj. Pamatuji si i na náš bílý slabikář, ze kterého jsme se s pomocí paní učitelky Chaloupkové učili číst.

V druhé třídě jsme se rozrostli o jednoho člena a tím byl Jirka Odvárka. Zdokonalovali jsme se v českém jazyce i matice a myslím, že nám to šlo.

Ze třetí třídy vím, že už se začalo o nás říkat a trvá to dodnes. VIP třída, třída zlobivců. Na třídních fotkách si pamatuji Denise a Bobika, měli totiž velmi dlouhé vlasy. Ve třetí třídě jsme se museli rozloučit s paní učitelkou Chaloupkovou.

Ve čtvrté třídě jsme se z horního patra přesunuli dolů do přízemí, kde jsme měli třídu s interaktivní tabulí, která pro nás byla něco nového a neskutečně úžasného. Naše nová paní učitelka byla Pacáčková.

V páté třídě jsme měli za třídní učitelku Navrátilovou, kluci se umístili na...? místě ve fotbalové soutěži MC Donald Cup. Ze třídy odešlo pár lidí, kteří přestupovali na gymnázium. S úspěchy to fotbalem nekončí, ve sběru papíru jsme se také umístili.

Šestá třída pro nás, nechci říct, že byla obtížná, ale bylo to něco nového: nástup na 2. stupeň, noví učitelé a rozvrh se rozrostl o pár předmětů. Do třídy nastoupili dva kluci, Dan a Martin.

A protože jsme měli právě tyto nové členy ve třídě, odjeli jsme na GO KURZ. A jelikož jsme byli už velcí, spali jsme ve škole. Spaní ve škole mě bavilo, měli jsme i stezku odvahy. Na výletě jsme byli v planetáriu s panem učitelem Rakoušem a potom i s druhou třídou v IQ parku.

V sedmé třídě od nás odešel náš fotbalista Solňa, rozhodl se pokračovat na sportovní škole, která ho určitě baví. Odešel z našeho kolektivu i Jirka Odvárka. Počet lidí se ale vyrovnal, když přišel Matouš s Natkou. Velké rozhodnutí v sedmé třídě bylo i to, že jsme si museli vybrat druhý cizí jazyk, který se budeme učit další dva roky.

V osmé třídě jsme pomáhali u zápisu, v převleku za broučky. Vítili jsme tak naše malé následovníky. Velkým projektem s paní učitelkou Stachurovou byly Velikonoční hrátky. Na dvoudenní výlet jsme odjeli na Svatouch, kde jsme si to moc užili. V osmé třídě bylo už na čase se rozmýšlet, kam si podáme přihlášku na střední školu, a proto jsme na naší škole měli burzu středních škol. Kluci od nás ze třídy často jezdili na Střední strojírenskou školu v Chrudimi.

V deváté třídě jsme si asi začali uvědomovat, že máme už jen pár měsíců na to, abychom si to pořádně užili, někdy jsme to možná kapku přehnali. Ale vykopnuté dveře se vyměnily a „Várovo“ triko polité inkoustem se taky snad vypralo, teď jenom ještě vymalovat třídu, protože pár kapek zůstalo na stropě. Nikdo neví, jak se to tam dostalo. Burza škol se konala ještě jednou, ale to už jsme museli opravdu dávat pozor a pečlivě se všude na všechno ptát. 15. 3. jsme odeslali své přihlášky na své vysněné školy, 15. 4. jsme někteří šli psát přijímačky, někteří byli pozváni 22. 4 a 23. 4 k pohovoru. A jelikož jsme chytrá třída, všichni to zvládli. Jsme přijatí na střední školu, ale to znamená, že se za chvíli budeme loučit. Na střední škole mi budou chybět Voldyho nemístné poznámky, Vaškova drzost, taky tam nebudu mít Zuzku a Ketynu, které mi každý den ochotně říkali, co mám mít na další den. Nebude tam ani Verča, která mě ráda lechtá na zádech. Taky tam nebude Vacík, který mě rozesměje, jen když se na sebe podíváme. Bude mi chybět Váři štěkání. Nikči zběsilý smích. „Džusepeho“ zběsilý dupot pantoflí. Monča, která je prostě Monča. Na ní mi bude chybět prostě všechno, od vyklánění z okna, po kloktání vody. A i její barevný styl. A samozřejmě paní učitelka Stachurová, která se mi směje, když mám lihový fíx pod nosem, která to s námi nikdy nemyslela špatně, která nám vždycky pomohla. Každý z nich mi bude chybět, a nikdo není jako každý z nich. Protože my jsme originální, zůstane to tak. To jsme totiž my, 9. A.

Žaneta Petrlíková (9. A)

Poslední výlet IX. B

Dne 18. 5. 2015 šest ráno zvoní budík pod názvem „ Výlet čeká!“.. Mám na to hodinu a půl dorazit na nádraží s desetakilovou krosnou na zádech a v ruce ještě s taškou plnou jídla. Jak jste určitě pochopili, sraz jsme měli o půl osmé v pondělí ráno na nádraží v Hlinsku. Každý, až na naši Zdeničku, měl nejméně 10 kilogramů na zádech. A už hned na nádraží padla věta „ já už to neunesu.“ Netrvalo dlouho a vlak přijel. Všichni jsme se nějak naskládali a hurá na cestu směr Pardubice- Kolín a Doksy. Cesta tam byla úžasná. Každý měl v očích hvězdičky, plné těšení se na pět dnů na výletě. Hvězdičky z očí spadly, až si všichni nasadili krosny v Doksech na záda před každým byla cesta zhruba 2,5 kilometrů...

1. den

Všichni do jednoho dorazili do kempu úplně vyřízení a vyčerpaní. Ale když se rozhlédli kolem, všichni byli nadšení. Každý si začal honem zamlouvat chatky, ve kterých bude přebývat po zbytek výletu. A všichni byli unešeni, jak moc pěkně kemp vypadá. Zhruba po půl hodině jsme se mohli ubytovat, a tak jsme pak asi hodinu všichni vybalovali věci. Poté jsme si dali menší vycházku do města a obhlédnout místní lesy kolem kempu. Vrátili jsme se přímo na večeři kolem šesté hodiny a nebylo divu, že večeři všichni hned snědli. Po večeři jsme měli volno, a tak jsme využili některých atrakcí v kempu. Naše nejoblíbenější byla skákací bublina, na které jsme si vyzkoušeli skákat všichni. Na konci dne jsme si všichni na bublinu sedli a zpívali jako třída společně písničky, při kterých všem svítily oči zalité slzami :)

2. den

„Sraz za deset osm na snídani“ ,řikaly paní učitelky na konci prvního dne. Ke snídani jsme měli koláč s kakaem a rohlík s marmeládou. Hned po snídani jsme si došli pro balíček, který pro každého z nás byl připraven a v deset hodin jsme vyrazili na naši největší túru za celý výlet. Na hrad Bezděz. Cesta vedla jen a jen lesem v CHKO Kokořínsko. Myslím, že nejen pro mě, ale i pro všechny byla nejhorší cesta na hrad, která vedla jen po kluzkých kamenech. Paní průvodkyně nám na místě něco o hradu řekla, seznámila nás s hradem a my se pak mohli pustit do prohlídky. Konečnou prohlídkou byla hradní věž, ze které byl nádherný výhled do rozlehlých krajin. 162 schodů tam a 162 zpátky. Dobrá makačka. Cesta po kluzkých kamenech snad byla horší ještě než nahoru, a tak jsme byli rádi, že pod hradem jsme si mohli dát pořádné občerstvení v podobě velkých palačinek, hamburgerů, párků a točených kofol. Došli jsme do kempu za drobného deště na večeři- špagety. Po večeři se vyjasnilo, a tak jsme pokračovali ve skákání na bublině, hraní volejbalu a dalších aktivit. Večerka? Ta už nám byla tak nějak jedno, ale všichni byli tak ztrhaní, že byli rádi, že v deset leží. Také po patnácti kilometrech.

3. den

Po snídani jsme vyrazili na dřevo, jelikož jsme na středu plánovali táborák. Dopoledne jsme všechno na táborák nachystali a šli jsme na oběd. Po obědě jsme se šli projít do města a z města na Máchovo jezero. Cestou začalo pršet a to nám vycházku dost kazilo. Nejhorší pro mě jako pro „batrachofobičku“ bylo jít tzv. žabí stezkou, která na jezero vedla. Na „Mácháči“ jsme krmili labutě, obdivovali jak čistá a teplá voda v jezeře je a šli jsme nazpátek. Pršet stále nepřestalo, takže jsme v kempu povečeřeli a táborák jsme odložili na další den, ačkoliv už potom bylo hezky. Sedli jsme si do společenské místnosti, která nádherně voněla dřevem, a zpívali jsme do noci s kytarou. Polovina z nás se pak šla na noc nacpat hranolkami, kroketami a tak dále. Takže všichni padli s plnými bříšky do postele, kde brečeli, že se víc už takhle přejídat nebudou.

4. den

Po snídani dopoledne jsme vyrazili do lesů na „Králov kámen“, dorazili jsme na oběd a o poledním klidu jsme se polovina třídy sešla do jedné chatky na horory. Pak odpoledne jsme šli stezkou na „Králov dvorec“, který jsme přehlídli, a tak pak naše cesta vedla zase do města. Po večeři jsme se nachystali k táboráku, kde jsme si všichni opekli hermelíny, buřty a brambory. Nakonec jsme si všichni ještě šli zaskákat na velkou trampolínu a šli jsme do chatek koukat na filmy. K ránu jsme zalehli a naposledy jsme v chatkách mrzli.

Poslední den

Začínal jako obvykle snídání, která byla dost vydatná. Po snídani jsme se všichni vrhli na balení věcí a uklízení chatek. Do desíti jsme všichni měli hotovo, rychle jsme oběhli ještě všechny atrakce a vyrazili jsme zpět na nádraží. Odpočinek jsme měli ve městě a na nádraží skoro všichni usínali. Ve vlaku usínali skoro všichni a v očích byl opak začátku výletu. Všem zářily v očích hvězdičky plný těšení na domov. V Hlinsku se všichni rozeběhli k rodičům, kteří už netrpělivě čekali na své 13ubertáky. Padly pusy, objetí a jelo se domů.

Karolína Burešová (9. B)